

כשי מוגשת זו השירה
לאיש שהוא מתת-יה
לזְכָר שהשכיל להתחבר לתכונות נשיות
ובמסגרת זו אינו בוש להודות
כי בדומה לנקבה –
גם לו מחמאות נחוצות...
לגבר יפה התואר
שנשים רבות יותרו לו על מוהר...
למוֹרָה שאינו נלאה להרבות בהרצאות
ולהטיף לאנשים קשובים
על פחות כעסים ויותר שמחת חיים...
למתייחס – שלפעמים, מה לעשות – גם מפספס..
ליצור החברתי שמאיר ומעיר
את עיניהם, כמו גם נשמותיהם, של החברים..
ליצירתי, שאין רגע מת לו וביסודו מאד תכליתי..
לזַיִן שאינו מובס ואינו בר-תחרות
אפילו לא על-ידי דרדק בן כ"ד –
הן במיטה והן בכל זירה..
לאחד היחיד והמיוחד
שאני תקווה.
כי בעקבות זה השיר
לא יהפוך למשוחד..
נכתב צרור שירים זה באהבה
בידי חברה אחת טובה...

אותו לילה, יפה ככל שהיה
נמחק מגופי באמבט מבושם.
חביונותיי מזי הרעב
ואתה לי נפלת כפרי בשל
יחד עם חומותי הנצורים.
לא אתה הוא האיש
לו כמה בשרי
לא צידוק לוגי – גם לא רגשי.
מתירנות, אמרתי, סימת הדור היא
מה לי מתחסדת
הן אותן שפסקו כמוסותיהן בלי חשבון –
שום אות קין לא הושם על מצחן...
ואתה, בהתפתלויותיך הנואשים
סומאת מלראות כי הקדמתי הרשת לפרוש לרגליך
ועתה, איך אשא שוב מבטי אליך,
הן זר אתה לי גם אם טעמת לשדי
ואיכה זה אביטה במראה
ומולי, תלושה מן הערוגה השמרנית בה שתלתי עצמי...

לא. אין לי אצבע על ההדק.

אם אשמה כלשהי בך

- רק זאת היא:

שעונג עונגתי אותו ליל

כמו לא ידעתי מקדמת דנן.

ואם יזכני אותו שמעל

כי אמצא את אותו שבח"ל

-אפרו של המגע אקיף

בענן אש

ולעד אשאנו כסמל...

אותו בוקר דילגתי על אמבט
בחרתי להתבשם בניחוחך עד ידוף.
אותו בוקר, חסרון שעות שינה לא ניכר בי
-עליזה ותוססת
משימות ליובלות השלמתי.
אותו יום, הילד הכי קנטרני
לא עירער את שלוותי
אותו יום, החשבון הכי מנופח
לא האיץ את דופקי
ומולי במראה נשקפה אשה!
אשה זוהרת, יפהפיה
ואהבתי אותי ואהבתי אותה
ואהבתי גם אותך קמעה...
וכשטופפתי ברחובות
רגליי נוגעות לא נוגעות
שמעתי אותם שאומרים:
הנה אשה שזויינה –
לא סתם זויינה – ציינתי ביני לביני
זויינה, נבעלה, נתעשרה, נתאשרה.
אותו ערב, אירופה חגגה איחודה
ואני את איחודי, מיוחדי והתייחדותי...

רציתי לקרוא אותך לסדר
לזעוק אותך לשיחה
רציתי לקלוף הקליפות
לתת לים הדמעות דרור
ויראתי.
הו, מה יראתי.

כשנהר הבכיות הציפני פנימה
גרוני צחק וצחק,
רגליו רקדו ורקדו...
להמר איני יודעת
ואם תטרוף את כל קלפיי –
מה יהא עלי?
עלינו?

רציתי להוכיח שמשחקים
פעמים שהם יעילים
אך כאן לקבס גרמו...
צריך לחתוך!
עתה זאת יודעת –
צריך לחתוך!
כי רגע מסויים הפך לחוליינו
ושנינו. נבונים ככל שנהי
לא השכלנו צאת מן המשחק בזמן
וכשלנו והכשלנו והכשלנו...

.א.

**אמירה אחת מיותרת
אולי שלי אולי שלך
מי חכם וידע –
מיגננה, מטבעה חרב פיפיות היא
בשניה בה נפגעת, ידעתי-
משהו השתנה!
אני לא עוד שלטת
כי אם נשלטת
הלזה יקרא אהבה??
קלישאות שזרקתי
לא להרשימך נועדו
כי אם לחזק את טלאי
בתיפורים גסים – לא הועילו.מין לשם מין
את מי כאן רימיתי
כבודי נרמס עירום ועריה..**

**היתכן כי אזיקים יכבלו
גם אם לא הושטנו ידיים?
האוכל לשחרר אם אינם כנראה כלל?
ממרום שבת – הנפילה כה קשה
התקפיצני מעל – כמו נחום תקום
שמא עוצמתה תיכרה קברי באדמה?**

ב.

אמירה אחת בוטה

שיברה את הקסם.

כל שהיה עד עתה –

התרסק ונפזר על פני רדיוס רחב.

התנאי שהצבת – אם לא את אחרת –

היכן משתבץ הוא בתורתך הנלמדת?

הפוסל במומו? חוסר טקט? או פטפטת

ואיזה המקום שתופסת אני בו...

הטובה לי עשית בהצעת חֵברתך לי?

אם לא לשנינו

מה טעם יש בה?

חברותא הן קל להשיג בימינו

אך אל טיבה להתחבר

- מי ישיאנו??

בשאלון הפרטי שלי – תחת "המתייחס"

ציונך היה מתאפס!

הפרטנות חגגה בדבריך

ולא מחמאה היא לך!

לכשאמרו במומו הוא פוסל

שקר שקרת רק את עצמך.

אותו משפט נמהר – הסגיר

ונזק גרם להכביר...

ואם בי זלזל חפצת

לא אותי עלבת –

כבומרנג, עליבותך

שלך הפגנת...

אל תיבהל כשאומר: אהבתיך
כי לא אתה הוא שאוהב
אלא את האהבה...
אל תימס ואל תיכנע
כי באותו רגע – כבר לא אהיה שלך
משוך אותי באף
נתק מגע
לסף קצת – הכאב קצת
כי אוהבת לכאוב את כאב האהבה...

אם אזיקים תחפוץ לשום
תמצאני רואה ואינה נראית..
ואם בצנצנת אותי תאפסן
אמוג אל תוך עשן ואעלם..
היה שותף לי למשחק
התענג עליו-עלי כל עוד אפשר
כי מחר אמצא אובייקט חדש
להזיל עליו דמעה
שקטונתי לעמוד מול אהבת האהבה.

בתיבת האוצרות שלי
שלוש ידידות מאד מאד קרובות
ושני גברים שהם – החברות הכי טובות
ועוד אני שולה משם
מִרְפָּאָה טבעית פרטית
וספר צמרת המלווני תמידית..
יש חבר לאופרה, תאטרון וסקווש
ורופא שיניים שתופס איתי ראש
ועמוק פנימה, בתוך כד קטן
מצוי גם אחד על תקן של זיין...

בתיבת האוצרות שלי שיחה מיוחדת
עם כל אחד ואחד מהנ"לים.
וכשקמה בבוקר רוחי עלי רוממת
כי אפילו אם ארע משהו רע
אני יודעת שלפחות
אצל אחת מכל הפנינים בתיבתי
אמצע את נחמתי...

בתיבת האוצרות שלי
אני איני מצוייה
כי רצה אצה מתיבה לתיבה
של כל אותם הממלאים את לבי
כן! אני היא עבורם הפנינה
החבויה בְּצֶדְפֶת התמיכה:
לשלוש – ידידה קרובה וחבר טוב לשניים
למִרְפָּאָה – פציינטית
לספר – דוגמנית
לרופא – אשת-שיח
ולזיין – נפקנית...

ובמסעיי בין התיבות השונות
יש לי גם די והותר זמן
לתור אחר האחד עליו אשזור
את כל אותן אבנים יקרות וביחד מעלינו נסגור
את מכסה תיבת האוצרות...